KIRJA I · 2014

KUHA

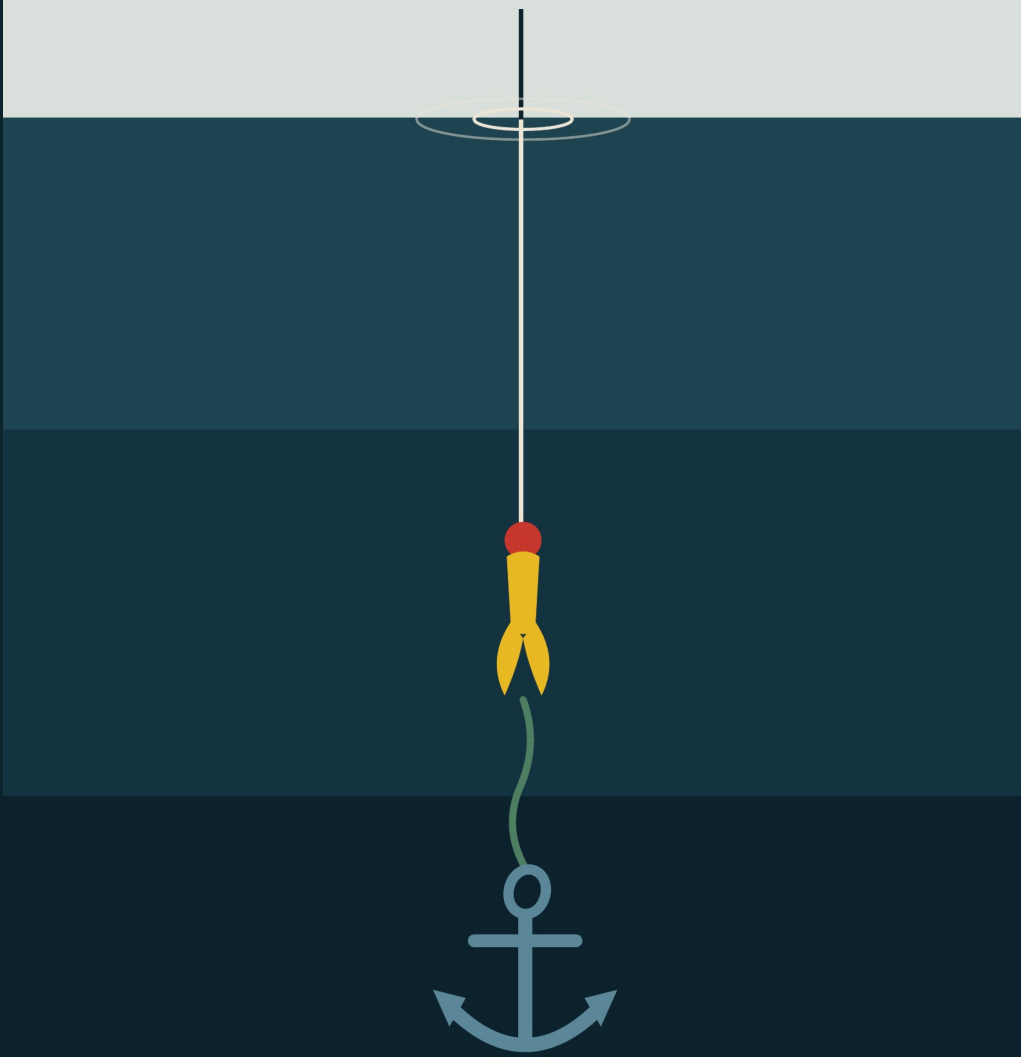

MARKUS REINIKKA

K U H A

KUKKUMÄKI-SARJA

KIRJA I · 2014

KUHA

Kaikki epäilevät väärää ihmistä.

KIRJA II · 2009

KANA

Joku tuli.

KIRJA III · 2019

KUURA

Se oli ollut siinä koko ajan.

Kirjat on numeroitu julkaisujärjestyksessä. Tapahtumat sijoittuvat

MARKUS REINIKKA

KUHA

Romaani

© 2026 Markus Reinikka

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2181-3

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § (”tekstin- ja tiedonlouhinta”) mukaisesti on kielletty.

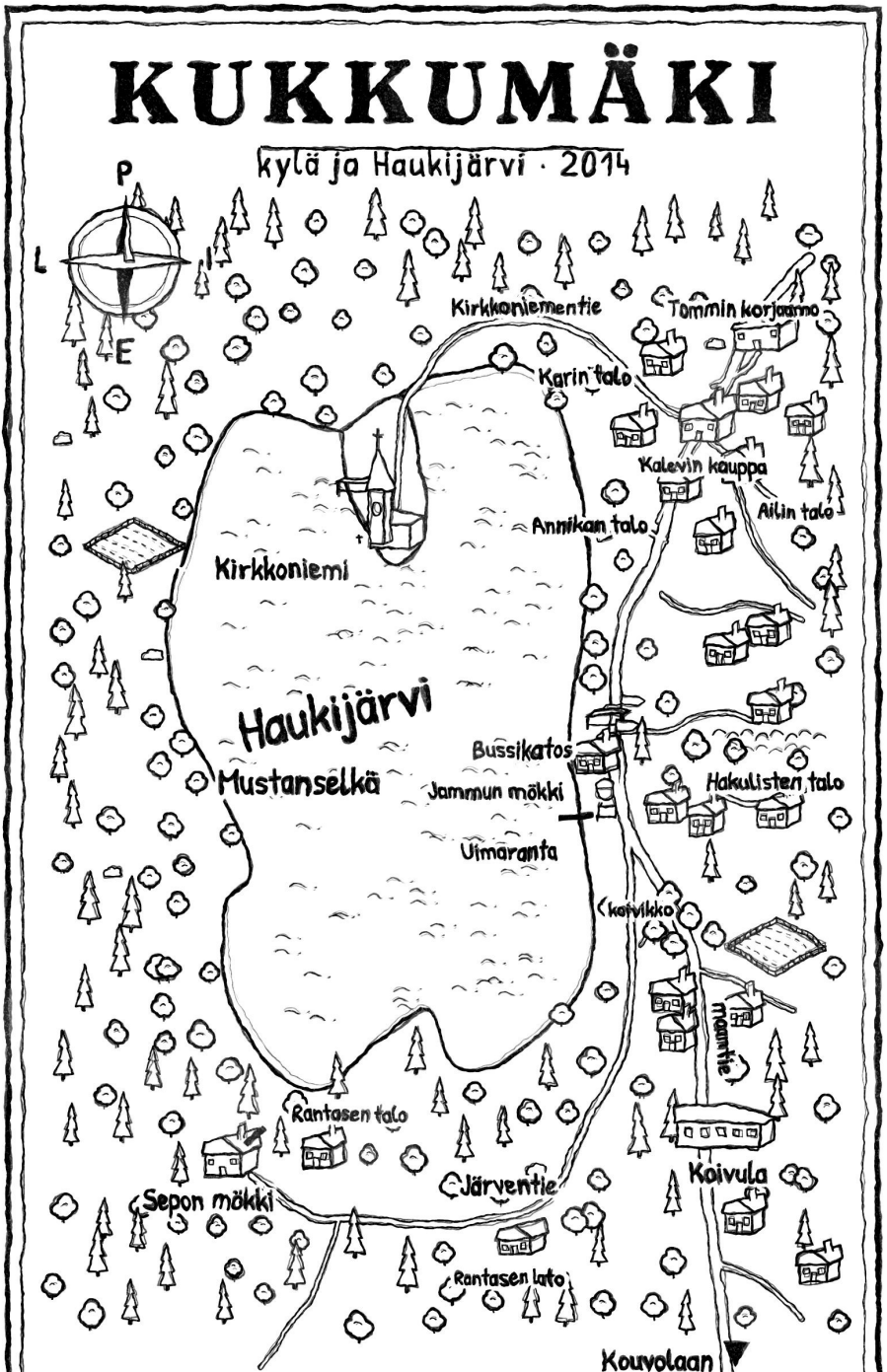
KUKKUMÄKI
kylä ja Haukijärvi · 2014
P
L
I
E
Kirkkoniementie
Tommin korjaamo
Karin talo
Kalevin kauppa
Ailin talo
Annikan talo
Kirkkoniemi
Haukijärvi
Mustanselkä
Bussikatos
Jammun mökki
Hakulisten talo
Uimaranta
kotivikko
maantie
Rantasen talo
Järventie
Koivula
Sepon mökki
Rantasen lato
Kouvolaan

PROLOGI

◆

Lokakuun viimeisellä viikolla järvi oli aina hiljaisimmillaan. Kesämökkiläiset olivat vetäneet veneensä rantaan ja lähteneet kaupunkiin, eikä kukaan muu kuin Seppo jaksanut enää lähteä vesille ennen hämärää. Hän piti siitä. Moottorin ääni kantoi selän yli ja kuoli jonnekin Kirkkoniemen taakse, ja sen jälkeen jäi vain veden lipatus veneen kylkeä vasten.

Hän sammutti perämoottorin Mustanselän kohdalla ja antoi veneen ajelehtia. Kaikuluotaimen ruudulla pohja nousi ja laski kuin hengitys, kuusi metriä, seitsemän, kahdeksan, ja sitten se reuna, jonka hän tunsi paremmin kuin oman keittiönsä lattian. Kuhat seisoivat syksyisin juuri siinä, kivikon kupeessa, jossa pohja putosi äkkiä syvään.

Rannalla, lahden pohjukassa, mökin ikkuna oli pimeänä. Hän oli unohtanut jättää valon palamaan. Ei sillä ollut väliä. Kukaan ei odottanut häntä sieltä, eikä ollut odottanut viiteen vuoteen.

Hän pujotti jigin siimaan kohmeisin sormin. Keltainen kumikala, punainen pää. Marjaana oli aina nauranut hänen vieheilleen, sanonut niitä joulukoristeiksi. Seppo heitti, antoi jigin vajota ja laski mielessään, kuten oli laskenut neljäkymmentä vuotta. Kun siima löystyi, jigi oli pohjassa. Kaksi nykäisyä vavankärjellä, lasku. Kaksi nykäisyä, lasku.

Kuha iski aina laskussa, jos iski.

Tunnin aikana tuli kaksi pientä, jotka hän päästi takaisin. Ilma viileni. Hengitys näkyi. Hän ajatteli jo kotiinlähtöä, kun jigi pysähtyi.

Se ei ollut isku. Isku oli terävä, elävä nykäys, joka kulki siimaa pitkin käteen asti. Tämä oli jotain muuta: raskas, tasainen vastus, kuin vapa olisi yhtäkkiä kiinnittynyt koko järven pohjaan.

”No niin”, hän sanoi ääneen. ”Kivi.”

Hän kiristi siimaa varovasti. Pohjatartunnat kuuluivat syksyyn, ja niistä menetti jigejä. Hän nosti vavan pystyyn ja odotti, että siima laulaisi ja katkeaisi. Se ei katkennut. Vastus antoi periksi, hitaasti, kuin jokin olisi irronnut mudasta, ja sitten se painoi taas.

Seppo istui alas veneen pohjalle.

Hän tunsi sydämensä lyönnit sormenpäissään. Se liikkui. Se oli raskas, mutta se liikkui.

”Elä nyt”, hän sanoi hiljaa. ”Elä nyt riuhdo. Tuu vaa.”

Hän oli kalastanut tällä järvellä koko ikänsä ja kuullut kaikki tarinat. Kymmenkiloinen kuha Mustanselän kupeesta, se, jonka kukaan ei ollut koskaan saanut ylös, se, joka oli katkaissut Jammun siiman kaksi kertaa samana kesänä joskus seitsemänkymmentäluvulla. Hän oli ollut silloin poika ja nauranut Jammulle. Nyt hän kelasi niin hitaasti kuin osasi, ja hänen kätensä vapisivat.

”Mie en siuta riko”, hän puhui vedelle. ”Mie en siuta riko. Tuu ny.”

Mikään ei nykinyt vastaan. Ei kääntynyt, ei syöksynyt. Hän ajatteli, että kala oli väsynyt, tai vanha, tai että se oli saanut jigin kiduksiinsa eikä enää jaksanut. Hän ajatteli sitä vielä silloinkin, kun siima tuli pystysuoraan veneen viereen ja hän kumartui katsomaan.

Vesi oli syksyllä kirkasta. Ensin hän näki vain mustaa, ja sitten jotain, mikä ei ollut mustaa: vaaleaa, pehmeää, liikkuvaa. Kangasta. Hän ajatteli muovipussia, roskaa, jotain mitä kesämökkiläiset heittivät järveen. Jigin koukku oli tarttunut siihen, ja sen alla, vähän syvemmällä, kulki köysi.

Köysi oli paksua, vihreää, levän peittämää. Se kulki kankaasta suoraan alas, pimeään.

Seppo laski vavan veneen pohjalle. Hän ei tiennyt, miksi teki sen niin varovasti, aivan kuin joku olisi nukkunut vieressä.

Hän tarttui köyteen paljain käsin. Se oli liukas ja kylmä, ja se painoi. Hän veti. Jotain nousi pinnan alle, hitaasti, kääntyen, ja hän näki hihan. Tummansinisen toppatakin hihan, ja kyynärpäässä paikan, joka oli ommeltu väärän värisellä langalla. Hän oli nähnyt sen paikan. Hän oli istunut keittiön pöydän ääressä, kun se ommeltiin, ja sanonut, että siitä tulee ruma, ja kaikki olivat nauraneet.

Hän päästi irti.

Hihan alla ei ollut kättä. Ei sellaista kättä, joka hänen mielessään oli ollut. Hän katsoi pois, järvelle, mökin pimeään ikkunaan, puiden mustaan reunaan. Hän hengitti. Hän oli nähnyt ruumiita. Hän oli ollut poliisi kolmekymmentäviisi vuotta ja nähnyt hukkuneita,

nähnyt liikenneonnettomuuksia, nähnyt kerran miehen, joka oli maannut talvella viikon omassa saunassaan. Hän tiesi, miten ruumiin kanssa toimitaan. Hän tiesi, mitä ensin tehdään ja mitä ei saa tehdä.

Hän ei tehnyt niistä mitään.

Hän kaivoi taskulampun pohjalaatikosta ja suuntasi sen veteen. Valo meni syvälle syksyn kirkkaaseen veteen ja seurasi köyttä alas, kankaan ohi, kivikon kupeeseen, siihen hyllylle, josta pohja putosi pimeään. Siellä köyden pää päättyi johonkin, joka lepäsi kivien välissä kyljellään.

Ankkuri oli ruosteessa ja levän peitossa. Vanha, raskas, itse tehty. Varsi oli taottu romuraudasta, ja kärjet olivat epätasaiset, koska hän ei ollut koskaan osannut kunnolla. Ja yläpäässä, siinä missä köysi oli solmittu, oli korva, liian paksu ja vähän vino. Marjaana oli sanonut, että se näyttää sian korvalta.

Hän tunsi sen ankkurin. Hän oli itse hitsannut siihen sen korvan.

Hän ei koskenut köyteen enää. Hän tiesi, mitä sille tapahtuisi seuraavaksi: sukeltajat, muovipussit, numerolaput. Joku nostaisi sen ylös hansikkaat kädessä ja kirjoittaisi sen johonkin luetteloon, ja jonkun pöydälle se päätyisi.

Hän istui pitkään veneen pohjalla, lamppu sammutettuna sylissään, ja järvi oli niin hiljaa, että hän kuuli oman verensä.

Hän otti puhelimen povitaskusta. Sormet eivät meinanneet totella. Hän näki näytöllä numerot, ne kolme, jotka hän osasi unissaankin. Hänen peukalonsa oli niiden päällä.

Kaikki epäilevät väärää ihmistä.

Viisi vuotta kylä on kysynyt, minne Jarmo katosi.

Syksyllä 2014 Annikan isä, eläkkeellä oleva kyläpoliisi, tarttuu jigillään johonkin järven pohjassa. Se, minkä hän nostaa pinnan alle, saa hänet soittamaan ensin tyttärelleen. Ei poliisille.

Kukkumäki-sarja, osa 1/3. Seuraavaksi: Kana (2009).

